

гледне ги и се намръщи... Не обича дѣдо вѣстницитѣ — кой знае защо.

Мама пакъ плаче. Вѣстницитѣ пишели за нова война.

— Не ги слушай! — сърдѣше се дѣдо. — Тѣ лъжатъ, вѣстницитѣ. Насъ Русия не ще ни остави, не ще! Кой каквото ще да казва.

А въ училище бѣше пакъ сжщото, и пакъ сѣ не тѣй както прѣди. Ученицитѣ бѣха палави, немирни, учителитѣ се сърдѣха, наказваха ни за нищо и никакво.

За Шишка бѣхме вече съвсѣмъ забравили, когато единъ день се втурна при насъ съсѣдѣтъ.

— Елате, елате! — викаше съ всичкия си гласъ той. — Елате вижте Шишка!

Изтърчахме изъ двора. Изъ улицата — бавно, съ наведена глава пакъ, минаваше той, сжщиятъ той! Малко поотслабналъ и въ войнишки скжсани дрехи, съ кафява фуражка. Цѣлъ войникъ!

— Шишко! Шишко!

Той изви глава и ни погледна. Въ очитѣ му имаше скрита сѣкашъ злоба, ядъ. Стори ми се дори, че челото му се набърчи и се навѣсиха вѣждитѣ му грозно. На лѣвата му ржка имаше пришитъ червенъ кръстъ.

— Шишко, Шишко! — Викахме ние. Нѣкои дори отърчаха къмъ него. Ала той отмина, безъ да ни погледне повече и закриви въ близката улица.

У — Оставѣте го. Сега той не е за закачане. — Чза съсѣдѣтъ: — баща му умрѣлъ. Ранили го, послѣ ѣ занесли въ нѣкоя болница. Тогава Шишко тоз- стѣ оставя колата и отива въ болницата, при баща б. Казватъ, че бащата умрѣлъ на ржцѣтъ му. Ум- гъ отъ ранитѣ си... Цѣли три недѣли се мжчилъ...